

Цѣли две лѣта тича дѣдо Илийко по полето, кръстосва селата, хлопа по вратитѣ съ кошница на рамо, доде натежа кожената кесия въ пояса му. На третото лѣто старецътъ реши да замине. Най-напредъ той отиде въ града на панаиря. Бѣше сѣботенъ день. Дълго обикаля гѣмжилото и разпитва дали нѣкой не продава магаре. Никой не продаваше магаре. Дѣдо Илийко се умори и пое назадъ къмъ село. Като излѣзе отъ града срѣщна единъ циганинъ — на магаре яха. Спрѣ го.

— Я ми го продай.

— Магарето ли? Не го давамъ. То ми трѣбва. Съ него ходя по селата да събирамъ яйца.

— Ти ми го дай, а съ паритѣ, които ще ти начета, купи друго.

— Колко давашъ?

— Сто.

— Малко сж. Двесте давашъ ли?

— Нѣмамъ двесте, само сто и петдесетъ.

— Като нѣмашъ и азъ нѣмамъ магаре за проданъ: стори пжтъ!

Дѣдо Илийко се отмѣсти.

Циганинътъ отмина къмъ града, а старецътъ съ наведена глава слѣзе надолу. Но още не превалилъ първото хълмче, чу задъ гърба си тропотъ.

— Чакай, чорбаджи! Сто и петдесетъ ли? Дай сто петдесетъ и едно, че вземи магарето.